

De spelers

De regering van Colombia is al 38 jaar in een bloedige burgeroorlog verwickeld, die aan zeker 40.000 mensen het leven heeft gekost. De belangrijkste tegenstanders van de regering zijn de linkse guerrilla's van de FARC en de drugsbaronnen. Het land is doordrenkt van drugshandel en corruptie.

1. De regering

President Andrés Pastrana wordt ondersteund door de politie en het leger. De Verenigde Staten steunen het Colombiaanse leger met 1,3 miljard dollar aan militaire middelen.

2. FARC, de Revolutionair

Strijdkrachten van Colombia Linkse guerrillabeweging met een leger van naar schatting 20.000 guerrilleros en een eigen vrijstaat. Opgericht in 1966 als de militaire vleugel van de Communistische Partij.

De FARC streeft naar een socialistische staat. Ze kwam in eerste instantie op voor de belangen van het gewone volk. De laatste jaren verdient de FARC, naast losgeld voor ontvoeringen, veel geld met drugstransporten en tolheffingen op teelt en transport van cocabladeren in hun vrijzone. De FARC staat in Amerika op de lijst van terroristische organisaties.

3. Para-militairen, ook wel doodseskaders genoemd

Meer dan honderd extreemrechtse groepjes van 5 tot 10 personen die vaak bestaan uit militairen die het leger de rug hebben toegekeerd. Huurmoordenaars.

4. Diverse linkse politieke groeperingen

De ELN, het Nationale Bevrijdingsfront, een linkse guerrillabeweging; de EPL/D, een Maoïstische afsplitsing van de ELN; de CGSB, een samenwerkingsverband van de FARC, ELN en EPL/D.

5. Drugsbaronnen

Rijke drugsbaronnen huren voor veel geld bescherming in van de bovenstaande partijen. Soms van de FARC, soms van para-militaries, soms van corrupte regerings- of legerfunctionarissen en niet zelden van meerdere partijen tegelijk.

Huurmoordenaars

MALEISISCHE JUNGLECOMMANDO VERTELT HOE HIJ HET VUILE WERK OPKNAPTE

De Colombiaanse regering huurt met medeweten en financiële steun van de Verenigde Staten buitenlandse junglespecialisten in om het vuile werk op te knappen in de strijd tegen de drugsmafia. Eén van deze huurmoordenaars, uit Maleisië, geeft een ijzingwekkend kijkje achter de schermen. Na een aantal succesvolle operaties ging het mis. Hij werd gedurende tweeënhalve maand gekidnaped door de FARC.

Ismaël, een Maleisische junglecommando, vocht vorig najaar als huurmoordenaar tegen de linkse oppositie en de drugskartels in Colombia. "Vijftien van de twintig man van onze eenheid werden door de FARC-guerrilla's in de jungle doodgeschoten. Volledig omsingeld en tegenover een overmacht van honderd gewapende FARC-soldaten besloten we ons over te geven."

"Waar ze vandaan kwamen? Geen idee. Als we in handen van de drugsbaronnen waren gevallen, waren we binnen een uur dood geweest, wat dat betreft waren wij allang blij dat we door de FARC gevangen werden genomen."

DE COLOMBIAANSE REGERING voert al sinds de jaren '80, met hulp van de Amerika, een strijd tegen de drugsmafia. De laatste jaren werd duidelijk dat men in de strijd niet verder kwam dan controle over het Colombiaanse lucht-

ruim. In Bogota werd, met medeweten en steun van Washington, besloten dat er jungle-specialisten nodig waren om de operaties op de grond succesvol te laten verlopen.

In Maleisië hadden rechtse regeringscommando's sinds de jaren '60 een reputatie opgebouwd voor de strijd tegen linkse groepen in de jungle die vergelijkbaar is met de Zuid-Aziatische Ghurka's. Er volgde een officieel staatsbezoek van president Pastrana van Colombia aan Maleisië, met als geheime agenda een verzoek om de inzet van Maleisische jungle-specialisten.

Ismaël was één van de ex-commando's die door zijn regering werd benaderd voor een klus als huurmoordenaar in Colombia. "Ik kreeg 50.000 dollar voor drie maanden. Eenderde vooraf, eenderde bij het instappen van het vliegtuig en eenderde bij terugkomst," vertelt hij. Uiteindelijk heeft het feit dat ik voor de regering werkte, mij het leven gered. Zij hebben het losgeld

betaald toen we waren vastgenomen door de FARC."

ISMAËLS MISSIE BEGON IN de nazomer van 2001. "Met een groep van twintig Maleisische ex-commando's werden we naar een Amerikaanse basis in Duitsland gevlogen. Pas hier werd onze opdracht bekendgemaakt en werden de tactieken besproken. Wij moesten huizen, velden en fabrieken van de drugsbaronnen vernietigen."

Onze Maleise eenheid zou opereren op basis van *First In, First Out*, hetgeen inhield dat wij het vuile werk moesten opknappen. Na de briefing vlogen we via de VS en twee Zuid-Amerikaanse landen naar Bogota.

Daar ontvingen we voor de aanvang van iedere operatie gedetailleerde informatie die de Amerikanen vanuit de lucht hadden verzameld. Zo wisten wij hoeveel mensen we waar konden verwachten. We splitsten ons op om het doelwit

van zoveel mogelijk verschkanten te benaderen, verdwenen de binnenlanden van Colombia spraken een bepaald tijd waarop we de aanval op Onze eenheid vermoordden die op en rond het doelwit gebeurde waren de Amerikanen die de schoonveegoperatie neerden en alles platbrandden.

"Wij moesten erg om de kanten lachen. Wij zwierven door de Colombiaanse landen met sjofele kledij waren smerig en licht bet om zo min mogelijk op te tussen de lokale bevolking groot contrast met de Amerikanen die waren frisgeschoren, naar zeep en waren van top gekleed in dikke pakken met vrije vesten, zwaarbewapende speakers in hun oren en nkers op."

Zodra het doelwit was getigd vertrokken de Amerikanen

... in Colombia

Farcoland voor vrede

Andrés Pastrana werd in 1998 tot president gekozen. Hij wilde in Colombia vrede brengen na jaren van burgeroorlog. Datzelfde jaar gaf hij de FARC een vrijstaat zo groot als Zwitserland waarin ze volledig hun gang konden gaan - als ze maar wilden onderhandelen.

Met FARC-leider Manuel Marulanda werd afgesproken dat de zone binnen 48 uur ontruimd zou worden als er van onderhandelingen geen sprake meer zou zijn. Drie jaar van onderhandelen brachten geen vrede. In oktober vorig jaar liep de FARC weg van de onderhandelingstafel. Zij vonden dat het leger te veel controles hield aan de rand van hun vrijzone.

In mei zijn er presidentsverkiezingen. Mede met het oog daarop brak Pastrana, zoals het volk al lang had zien aankomen, vorige week de vredesbesprekingen met de FARC af en eiste de terugtrekking van het rebellenleger uit de vrije zone. Binnen 48 uur, zoals afgesproken.

De Verenigde Naties, Fidel Castro en een groep van tien in Colombia gevestigde ambassadeurs (onder andere van Spanje, Frankrijk, Mexico en Venezuela) probeerden het afgelopen weekend te bemiddelen. Vier uur voor het aflopen van het ultimatum ging de FARC akkoord met de controles langs de grenzen van hun vrijzone, een staakt-het-vuren en beloofde ze hun campagne van ontvoeringen te beëindigen. Pastrana zei dat aan alle voorwaarden was voldaan om de vredesbesprekingen voort te zetten. Het volk en de FARC feestten in de straten van Bogota en Farcolandia. Een nieuwe opleving van de burgeroorlog was voorkomen en de vrijstaat behouden.

Pastrana zit deze week met de FARC om de tafel. Hij eist dat er voor 20 januari concrete resultaten worden geboekt in de vorm van een zeer precies plan voor de vredesonderhandelingen en dat de FARC zich aan de afspraken houdt. "Anders", zo dreigt de Colombiaanse president, "moet Farcolandia alsnog worden ontruimd en krijgt de FARC een militair offensief voor de kiezen." Vredesonderhandelingen op z'n Colombiaans.

Fotobijdragen:

- 1: Een anti-narcotica politieagent houdt de wacht in een cocaïneveld in de regio Catatumbo. De anti-narcoticapolitie rolt geregeld druglaboratoria op in het gebied. Colombia is de grootste producent van cocaïne ter wereld.
- 2: Rebellen van de Revolutionaire Strijdkrachten van Colombia, FARC, marcheren tijdens een militaire oefening in hun vrijstaat in het zuiden van Colombia.
- 3: FARC-leden wassen hun kleren in een rebellenkamp in Farcolandia.
- 4/5: In een kamp in de toegewezen zone volgen FARC-leden lessen en staan ze in de rij tijdens het uitdelen van de lunch.
- 6: Vrouwelijke leden van de FARC kijken toe terwijl hun mannelijke collega's een dans uitvoeren.

DRUGS-EENHEDEN VS

it, waarna wij op precies dezelfde wijze waarop we waren gekomen weer in de jungle verdwenen.

als in Afghanistan laten de erikanten het vuile werk op de nd opknappen door anderen. Jan zetten ze wel grote koppen le kranten dat zij weer een overning hebben geboekt." smaël lacht bitter. Hij heeft als peps militair in Maleisië ook it eerbetoont gekend of medaille-gekregen. Smerige operaties dt men liefst in de beerput, de deksel er op.

ZEVEN SUCCESVOLLE operaties Colombia ging het mis met aël. "Op de één of andere ma- moeten ze hebben geweten we van plan waren. Nu de gstransporten niet meer door ucht kunnen plaatsvinden wor- de drugs met de hulp van loka- toeren op de ruggen van ezels urs door de binnenlanden ver- d. Lokale boeren, FARC, para

militairen en drugsbaronnen: ze kennen elkaar. Er wordt een hoop gepraat."

"Toch vraag ik me af waar het lek zat. De honderd FARC-soldaten die ons omsingelden en gevangennamen konden ons niet thuisbrengen. Maleisiërs lijken qua gelaatstrekken erg op Colombianen, we spreken alleen geen Spaans. Pas toen we ons uitkleedden herkende één van hen, die in Libië in een trainingskamp had gezeten, ons als moslims. Ze besloten om losgeld te vragen."

"Voordat we gevangen werden gezet, gooiden ze iets naar ons toe dat we moesten opvangen. Ik ving het met mijn rechterhand. Daardoor wisten ze dat ik alles met rechts doe. Ze braken mijn rechter- enkel, mijn rechterpols, de vingers van mijn rechterhand en trapt- ten de hele rechterkant van mijn lichaam in elkaar, zodat ik niet kon vluchten. Dat deden ze ook bij de andere vier van onze groep die nog over waren. Op zich wel slim."

"Vervolgens werd ik in een laag hok gestopt dat was gemaakt van houten palen. Er liep een stroom- pje door heen waaruit ik kon drin- ken en waarin ik mijn behoefte kon doen. Ik ben getraind voor dit soort situaties. Maar het was de eerste keer in mijn leven dat ik ge- vangen werd genomen. Ik heb tweeënhalve maand met niemand gesproken."

VOLGENS ISMAËL WINNEN de Amerikanen de strijd tegen de drugs nooit in Columbia. "De situa- tie in Colombia is volledig uit de hand gelopen. Het land is verdeeld tussen een corrupte regering, de FARC, de para-militairen en allerlei andere politieke groeperingen die als het hen uitkomt samenwerken met de drugsbendes en hen tegen betaling bescherming bieden. De ene groep is nog zwaarder bewap- end dan de andere. De drugsba- ronnen zijn zo rijk dat zodra je iets wegvaagt, het binnen enkele we-

ken een paar kilometer verderop weer wordt opgetrokken."

"Ik wil niet meer terug naar Col- ombia. Niet alleen omdat ik denk dat de strijd niet gewonnen kan worden. Nee. Er is nog iets anders. Voor mij is de enige manier om dit werk voor mezelf te kunnen recht- vaardigen, de overtuiging dat ik voor de juiste zaak vecht. En ik twij- fel. Vocht ik wel aan de juiste kant? Ik bedoel: ik ben tegen terrorisme, tegen drugs en tegen communis- me. Maar als eenderde van de bevolking zich aansluit bij een rebellenleger dat zich tegen de regering keert, dan vraag ik me af waarom zij zoveel aanhangers heb- ben? Hebben zij misschien niet toch een legitiem doel waar ze voor vechten?"

TEKST: LINDA VAN WIJK
FOTO'S: AP PHOTO/ZOE SELSKY

Om veiligheidsredenen is de naam van de geïnterviewde veranderd.